

конкурентними та супроводжувались повагою до фундаментальних свобод. Впорядкована передача влади повинна створити можливість для посилення демократичних інститутів та їх підзвітності, хоча виборчій кампанії обох турів бракувало справжньої дискусії з питань, що представляють суспільний інтерес. Медіа середовище та висвітлення кампанії продемонстрували домінування економічних інтересів у суспільному та політичному житті. Повторне голосування було організоване належним чином, незважаючи на процедурні проблеми та обмежені строки» [2, с. 1].

Якщо подивитися на оцінку роботи ЗМІ, котру надала дана організація, то бачимо, що «Результати медіа-моніторингу ЗМІ, який проводився МСВ БДПЛ, продемонстрували, що всі приватні телеканали здійснювали незбалансоване та заангажоване висвітлення двох кандидатів. Зокрема, “5 канал” та канал “1+1” продовжували демонструвати істотну підтримку Петру Порошенку та Володимирі Зеленському відповідно» [2, с.].

Якщо продовжити паралельний аналіз звітів, то бачимо, що за оцінкою експертів, виборча кампанія характеризувалася масштабною та систематичною негативною кампанією та різкими взаємними звинуваченнями.

Окрім того, спостережною місією ОБСЄ було зареєстровано факти використання адміністративного ресурсу під час перебігу виборчої кампанії, проте дані факти не мали системного характеру.

Отже, проаналізувавши попередні звіти двох найбільших спостережних місій, що працювали під час проведення виборів Президента України у 2019 році, можемо сказати, що за їх висновками, вибори загалом пройшли організовано, прозоро та демократично, з незначними порушеннями, що не мали системного характеру. Найбільше застережень викликає законодавчо неврегульоване поле соціальних мереж та організаційна сторона роботи ДВК.

Література

1. ENEMO International Election Observation Mission. Presidential Election – Ukraine 2019. STATEMENT OF PRELIMINARY FINDINGS AND CONCLUSIONS FOR THE SECOND ROUND. April 22nd 2019. Kyiv. 18 p.

2. ОБСЄ/БДПЛ. МІЖНАРОДНА МІСІЯ ЗІ СПОСТЕРЕЖЕННЯ ЗА ВИБОРАМИ Україна – Вибори Президента, другий тур, 21 квітня 2019 року. ЗАЯВА ПРО ПОПЕРЕДНІ ВИСНОВКИ ТА РЕЗУЛЬТАТИ. Київ. 14 с.

УДК 323.213

ЗАПРОВАДЖЕННЯ Е-УРЯДУВАННЯ НА ПРИКЛАДІ МІСТА ВІННИЦЯ

Ю. В. Окуньовська

На сучасному етапі розвитку державного управління актуальним є використання електронного урядування. Основною метою якого є забезпечення успішного реформування та підвищення конкурентоспроможності держави.

Електронне урядування (Далі – е-урядування) являється формою організації державного управління, яка сприяє підвищенню ефективності, відкритості та прозорості діяльності органів державної влади та органів місцевого самоврядування з використанням інформаційно-телекомунікаційних технологій для формування нового типу держави, орієнтованої на задоволення потреб громадян.

Основою вдалого впровадження е-урядування на місцевому рівні забезпечується наявністю взаємодії між громадою міста, бізнес середовищем та місцевими органами влади. Найпопулярнішими проявами е-урядування у містах є «розумне місто», «електронне місто», «електронний регіон». У даному випадку місто виступає каталізатором змін та нововведень щодо розвитку електронного уряду на загальнодержавному рівні.

Вивченням впровадження е-урядування в Україні на місцевому рівні, займаються Коаліція неурядових організацій у складі ГО «Подільська агенція регіонального розвитку», Асоціація міст України, ВГО «Громадянська мережа «ОПОРА» та Transparency International Україна, за підтримки Програми розвитку ООН в Україні та фінансової підтримки Європейського Союзу [1].

Даними організаціями було здійснено моніторинг стану запровадження та розвитку інструментів електронного урядування в 100 найбільших містах України. Впродовж моніторингу експертною групою проекту було оцінено рівень розвитку офіційних веб-сайтів та систем електронного документообігу органів місцевого самоврядування, а також організацію діяльності Центрів надання адміністративних послуг міст України. Найбільших успіхів у сфері впровадження е-урядування досягли такі міста, як Вінниця, Славутич, Дніпро; цікавим є досвід Києва, Львова, Луцька, Харкова та ін.

Для прикладу вдалого впровадження е-урядування було досліджено місто Вінниця. Воно має цікавий досвід впровадження електронного урядування. Програма розвитку електронного урядування на 2015–2017 роки, затверджена рішенням міської ради від 23.01.2015 року № 1989, була розроблена з метою реалізації заходів, спрямованих на впровадження інформаційних технологій та розвиток інтегрованої системи муніципального управління, покращення розуміння потреб клієнта, спрощення процедури отримання і надання послуг у різних сферах завдяки використанню технологій та інструментів електронного управління [2].

Починаючи з 2015 року було впроваджено ряд нових актуальних електронних послуг та сервісів для громадян міста на офіційному сайті міської ради. Для прозорості та відкритості використання бюджетних коштів міста було створено «Відкритий бюджет м. Вінниці» та «Мапі коштів Вінницької громади».

Наступними інструментом е-урядування стало впровадження електронних петицій на сайті Вінницької міської ради. Станом на квітень 2019 р. 310 петицій дістали відповідь, 13 петицій перебувають на стадії збору підписів, 1 петиція перебуває на розгляді. [3]

На сайті міської ради створені й інші необхідні інструменти е-урядування, які сприяють вінничанам визначити розміру податку за допомогою сервісу «Калькулятор місцевого податку на нерухоме майно, відмінне від земельної ділянки». Дізнатись про проведення ремонтних робіт відповідними міськими службами громадяни мають можливість за допомогою нового сервісу «Календар планових робіт» на «Мапі звернень громадян міста Вінниці». Розширено перелік послуг, які надаються в електронному вигляді через «Персональний кабінет громадянина» – наразі в режимі онлайн вінничани можуть отримати 25 адміністративних та інших послуг. Також на сайті «Прозорий офіс» міської ради громадянам надано можливість скористатись актуальними електронними сервісами надання онлайн-послуг державними органами. Це витяги з державного земельного кадастру, електронні сервіси Державного реєстру речових прав на нерухоме майно та Єдиного державного реєстру юридичних осіб та фізичних осіб-підприємців, електронні адміністративні послуги Державної архітектурно-будівельної інспекції України, подання в режимі онлайн заяви на призначення субсидії.

Місто Вінниця активно працює над Програмою цифрового розвитку на 2018–2022 роки, яка розроблена на виконання Стратегії розвитку «Вінниця-2020». Мета Програми – підвищення ефективності муніципального управління, якості життєдіяльності у місті, доступності цифрових можливостей для громадян, формування безпечного міського середовища на базі сучасних цифрових технологій, впровадження інноваційних ІТ-ініціатив.

З березня 2019 р. почалась робота над видачою «Муніципальної карти Вінничанина», а уже у травні розпочнеться процес оформлення загальної картки вінничанина, буде відкрита можливість реєстрації в онлайн черзі або оформлення картки на сайті «Вінницякартсервіс». «Картка Вінничанина» – персоналізованої електронної картки, яка дозволяє швидше і зручніше користуватися сервісами міста. Подібні картки запроваджуються в багатьох містах України і є важливим елементом впровадження е-урядування на місцевому рівні.

Таким чином, місто Вінниця є одним із найуспішніших центрів впровадження е-урядування на місцевому рівні. Інструменти е-урядування, які запроваджуються у всіх сферах міського розвитку є відображенням прозорості діяльності органів влади та показником участі громади та бізнесу у житті міста.

Література

1. Розвиток електронного урядування на місцевому та регіональному рівнях. URL : https://onat.edu.ua/wp-content/uploads/2018/05/Part_007_Feb_2018.pdf

2. Програма розвитку електронного урядування на 2015–2017 роки у м. Вінниці. URL : <http://www.vmr.gov.ua/Executives/Lists/DepartmentOfInformationalTecholgies/ShowContent.aspx?ID=17>

3. Єдина система місцевих петицій. Сайт Вінницької міської рада. URL : <http://www.vmr.gov.ua/Lists/Officials/Default.aspx>

4. Програма цифрового розвитку на 2018-2022 рр. URL : <http://www.vmr.gov.ua/Executives/Lists/DepartmentOfInformationalTecholgies/ShowContent.aspx?ID=45>

УДК 82-94(477)''16''(043.2)

УКРАЇНСЬКІ МЕМУАРИ XVII ст.

О. В. Отземко

Українська мемуаристика як складова джерел особового походження бере свій початок у XVIII ст. Утім, окремі приклади мемуарних творів різних жанрів відомі з давніх часів.

Українські мемуари XVII ст. стали об'єктом публікації та вивчення з кінця XIX ст. До їх дослідження долучилися В. Б. Антонович, М. С. Грушевський, на сучасному етапі – І. В. Жиленко, В. О. Шевчук, Н. І. Любовець.

На початку XVII ст. з'явилися записки київського міщанина Богдана (Божка) Балики «Про Москву, про Дмитрия, царика московського ложного». М. С. Грушевський пов'язує це з духовним і культурним відродженням к. XVI – поч. XVII ст., яке виявилось в розвитку релігійної та світської літератури, а також розширенні кола авторів, зокрема залученні до цього процесу міщанства. Богдан Балика брав участь у походах Війська Запорізького, в тому числі, на Московську державу під час «смутного времени». Разом із козаками та польськими військом він був учасником облоги Московського Кремля в 1612 р., про яку і залишив цікаві спогади, «зроблені, очевидно, по гарячій пам'яті» (М. С. Грушевський). Зважаючи на відсутність сталої мемуарної традиції в Україні початку XVII ст., невеличкий твір Балики вражає природньою, живою мовою та свіжістю вражень.

Типовими для цих часів можна вважати записки мемуарного характеру представників духовенства – Гнату Євлевичу, Петру Могилі, Афанасію Филиповичу. Архімандриту Полоцькому Гнату Євлевичу належать короткі, але дуже емкі за змістом спомини про навчання, що охоплюють 1630–1647 рр. Окрім надзвичайно важливої інформації про Київську братську школу початку 30-х років, особливості навчання в ній та її об'єднання зі